

אסטרטגיה של תבוסה – הפעם ישראל וארה"ב

מרק סילברברג

השולחים ילדים בני תשע להחזיר משגרים משומשים של רקטות קסאם בידיעה כי הם ייהרגו על-ידי תגובות התגמול הישראליות? כיצד מסבירים את הרשעות השטנית המתבטאת בקריקטורות במדורי המערכת בעיתונות ערבי יש"ע המסתמכת על דימויים מימי הביניים ועל דימויים נאציים ומתארת את הישראלים כמפלצת הטורפת תינוקות? כיצד פוטרים פעולות של "מות קדושים" הנעשות על-ידי ילדים או חברה המקימה לתחייה את הפולחן האלילי של קורבנות אדם למען אלה? כיצד פוטרים סיפורים, שירים, חידות, תשבצים וכתבי עת המסיתים נוער ערבי לגיהאד, לפיגועי התאבדות ולהערצת פעולות טרור? אין צורך להיות מדען טילים כדי להבין כי קיימת פתולוגיה חמורה של התרת רצועה בחברה הערבית בכלל וזו השוכנת בחבלי יש"ע בפרט – כזו שאינה נתונה למשא ומתן, לדיון או להתאמה כפי שהיינו רוצים להאמין.

אולם אין זו אשמתם של הילדים. הם רק תוצרי לוואי של חברה שאותה יצרו הערבים ואינם נוטים לסיים. זו היא אפוא הבעיה האמיתית, לא רק השואפים להיות מחבלים מתאבדים או המתכננים את התקפות הטילים או היורים טילים אלה על ערי ישראל ועיירותיה צריכים להדאיג את הישראלים, כפי שראש הממשלה אולמרט ואחרים היו רוצים שנאמין. הם טוענים כי ב"עניינים" אלה ניתן "לטפל" על-ידי התקפות מוגבלות ומכוונות על מנהיגי טרוריסטים ונגד המעורבים בייצור ובירי רקטות קסאם, על-ידי חדירות קרקעיות רבות יותר ועמוקות יותר לאיסוף מודיעין ולהרס תשתיות צבאיות של הטרוריסטים, על-ידי יותר ארטילריה וכוח אווירי המכוונים אל בסיסי השיגור של הקסאם ואם יש צורך בכך, על-ידי החרפת הסנקציות. יש גם אנשי "גוש שלום" הישראלים הקוראים

בתוך המשרד הראשי הפעלתני החדש של תחנת הטלביזיה של חמא"ס בעזה, אומרת סראעה ברהום, בת 11, הפרצוף המתוק של "חלוצי המחר" בתוכנית טלביזיה בת שעה אחת – אהודה ביותר על ילדים – שהיא רוצה להיות רופאה. אם לא תוכל, היא תהיה גאה להיות מחבלת מתאבדת. "כמובן, יש להתגאות בזה.

כל עוד ארה"ב וישראל תמשכנה להגדיר את מלחמתן נגד הפשיזם האסלאמי במונחים שאינם ניצחון, וכל עוד שתיהן ממשיכות לנהל מלחמות במונחים מוגבלים והגנטיים מבלי להכיר בכך שהן מנהלות סכסוך קיומי עם אויבים המסורים למלחמה כוללת, נגזר על שתיהן לנחול תבוסה

כל "פלשתינני" מקווה להיות שאהיד, היא אומרת. אפשר לפטור את הדברים כהתהללות של ילד שטוף מוח, אולם כיצד פוטרים את העובדה, כי זו היא תוכנית הטלביזיה לילדים הפופולרית ביותר בעזה? כיצד פוטרים את הערבים

עו"ד **מרק סילברברג** עומד בראש הפדרציה היהודית בצפון מזרח פנסילבניה. **סילברברג** מרבה לכתוב אודות סוגיות הקשורות למזרח התיכון ומאמריו רואים אור בכתבי עת רבים. חיבורו האחרון: *The Quatermasters of Terror: Saudi Arabia and the Global Islamic Jihad*. ראה אור בשנת 2004. מאמרו הקודם בנתיב, "מטהרן עד מגדלי התאומים: למחירה של פייסנות" ראה אור בגיליון ינואר 2006.

לממשלה להגיע להסכם הפסקת אש עם הטרוריסטים. הם טוענים כי על ישראל לטפל ב"עוולות" כלפי הטרוריסטים כדי לצמצם את האלימות וכי חוש ההגיונות של הטרוריסטים יישב את "הבעיה" שלהם עם ישראל. לרוע המזל, השקפה זו מבוססת על אופטימיות בלתי מבוססת, בלתי אחראית ובלתי מוצדקת שאין לה סימוכין בעובדות היסטוריות, שהרי האמת המרה היא שהחברה הערבית בארץ ישראל הולידה במודע תרבות של מוות בקרב ילדיה ובתוך החמא"ס והפת"ח. היא שוטפת את מוחותיהם, מממנת אותם, מספקת להם מקלט, מהללת אותם – בתוכניות הטלביזיה שלה, בהטפות במסגדים, על לוחות המודעות, בשווקים, בתהלוכות, בבתי ספר, במסעדות, בתשבצים, במשחקי וידיאו, בסיפורים ובשירים, בחידות ובכתבי עת – כ"מקריבי נפשם על קידוש אמונתם", ונותנת להם הסכמה בשתיקה הדרושה לפעולה מתוך שטחם.

כתוצאה מכך, החברה הערבית כולה נושאת באחריות לתרבות המוות הזו. ולפי משפט ההיסטוריה, חברות כאלה, ללא יוצא מן הכלל, מכילות את זרעי ההרס שלהן. אילו היה אדולף היטלר מגביל את פולחן העליונות הארית לגרמניה בלבד, אזי למרות המדיניות הנאצית הבלתי אנושית כלפי יהודים, צוענים, נכי נפש, הומוסקסואלים ואחרים, אין להניח כי מלחמת העולם השנייה הייתה מתרחשת. אולם הנאציזם-סוציאליזם כלל אמונה כמעט משיחית בעליונות הגזע הארי (בדומה לאמונה המשיחית הסאלאפית/ואהאבית של האסלאם בח'אליפות העולמית המבוססת על השריעה) והניסיון הנאצי "לייצא" אמונה זו באמצעות כיבוש, הוא שהוביל בסופו של דבר לחורבנו – במחיר נורא לעם הגרמני. איראן, עם שליחיה האסלאמיים הסורים, הלבנונים והערבים בארץ ישראל מציבים תנאים דומים ביחס לאמריקה ולישראל וגם להם צפוי גורל דומה.

מה יקרה אפוא כאשר תיכשלנה החלופות? מה יקרה כאשר כל ניסיונות המשא ומתן, הסנקציות והפשרות לא יצליחו להניא את התוקפן? מה יקרה כאשר מדינה תהיה אנוסה להילחם כמוצא אחרון? מתי מושג "ניצחון" על תוקפן? את התשובה אפשר למצוא בניחוח הדוקטרינה האמריקאית של מלחמה אסטרטגית בשלהי המאה ה-19 והמאה ה-20.

להגדיר "ניצחון"

ביקורת על ספרו של דוד האלברשטם *The Best and Brightest* מאת קולונל טום סנודגראס (Snodgrass) בגיליון ינואר 2007 של *American Thinker*, הוא כותב בפירוט מייגע כיצד הנשיא קנדי וצוות התיאורטיקנים החברתיים שלו, שכלל את רוברט מקנמארה, מקג'ורג' באנדי, דין ראסק, ג'ורג' בול (Ball) ואחרים, התעלמו מן

הלקחים ההיסטוריים של אסטרטגיית מלחמה ובכך קבעו את הכיוון לדוקטרינה צבאית אמריקאית שהניחה את היסודות לתבוסות האמריקאיות מווייטנאם ועד עיראק. בהעברת הניסיון האמריקאי לישראל יש כמה לקחים חשובים שכדאי ללמוד אותם טרם פרוץ המלחמה הערבית-ישראלית הבאה.

מבחינה היסטורית המונח "מלחמה טוטאלית" (או "כללית") – שעם הדוגמאות לו נמנות מלחמת האזרחים האמריקאית ומלחמת העולם השנייה – התבסס על הנחה כי יש רק שתי אפשרויות במלחמת קיום והן ניצחון מוחלט או תבוסה מוחלטת (ומכאן המונח "כניעה ללא תנאים"). לגבי המנצח פירוש הדבר היה השגת רוב או כל יעדי האסטרטגיים והתמוטטות האויב. לגבי המנוצח פירוש הדבר היה קץ יכולתו לנהל מלחמה, חוסר התוחלת של המשך הסכסוך, וכמו במקרה של הנאצים, קץ חלומם על רייך בן אלף שנים. גרמניה הנאצית לא רק הובסה, אלא אף נוצחה מבחינה פסיכולוגית. המייחד את חוויות מלחמת האזרחים האמריקאית ומלחמת העולם השנייה משאר סכסוכים חשובים שבהם לחמו האמריקאים במשך 150 השנים האחרונות (במיוחד מלחמת קוריאה, וייטנאם ועיראק) היה כי הן צבא האיחוד במלחמת האזרחים האמריקאית והן הכוחות של בעלות הברית במלחמת העולם השנייה הבינו כי למען השגת ניצחון מוחלט על גרמניה, יפן ובעלות בריתן, האויב – ולא רק צבאו, המיליציות והמשטר שלו, אלא החברה שתמכה בהם – חייב להכיר בתבוסתו ובחוסר התוחלת של המשך המלחמה. פרנקלין דלנו רוזוולט והגנרלים אייזנהואר, מרשל ופטון – בדומה ללינקולן, גרנט, שרמן ושרידן לפנייהם – הבינו כי אם יש ללחום מלחמות, אם יש לשפוך דמים (תרתי משמע), אם יש לדרוש קורבנות מן האומה, אזי יש לעם האמריקאי זכות לדרוש כי המלחמות תימשכנה כדי לוודא ניצחון מוחלט כך שהנושאים שלמענם הם לוחמים ולמענם נדרשו להקריב את בניהם לא יישנו עוד.¹

במקרה של מלחמת האזרחים, שרמן ניסח זאת באופן בוטה למדי: "אין אנו נלחמים בצבאות, אלא בעם עוין, ועלינו לגרום לצעירים ולזקנים, לעשירים ולעניים לחוש את ידה הקשה של המלחמה...הייתי עושה מלחמה זו קשה ככל האפשר ולא מראה כל סימן של עייפות עד שהדרום

1. ההיסטוריון הצבאי ויקטור דייוויס הנסון (Davis Hanson) ממכון הובר של אוניברסיטת סטאנפורד כתב לאחרונה: "לפני שש עשרה שנים (1991) עם הפסקת פעולות האיבה (לאחר מלחמת המפרץ הראשונה), צבאו "המובס" כביכול של צדאם חוסיין השתמש בספינות התותחים שלו כדי לטבוח כורדים ושיעים בשעה שהאמריקאים צפו במתרחש. ומכיוון שמעולם לא השגנו את יעדי המלחמה שהיה בכוונתנו להשיגם – להבטיח כי עיראק לעולם לא תשתמש בעושר הנפט שלה כדי להרוס את השלום באזור – נאלצנו להילחם מלחמה שנייה של אזורי איסור טיסה ולאחר מכן מלחמה שלישית כדי לסלק את צדאם, ועכשיו מלחמה רביעית נגד התקוממות כדי להגן על הדמוקרטיה העיראקית בחיתוליה..." והמלחמה עדיין משתוללת.

יבקש רחמים".² שרמן היה אדם הגון ששנא מלחמה, אך הבין כי כדי לסיימה עליו לא רק לשבור את צבא הקונפדרציה, אלא גם את החברה שבשמה ובתמיכתה יצא צבא זה למלחמה. "הדרום", כך אמר, "חייב להשתכנע כי חזרה למצב הקודם היא בלתי אפשרית – כי נגוז החלום של קונפדרציה דרומית המבוססת על עבדות". הוא הבין כי לפעמים חייבות מדינות לנהוג באופן בלתי אנושי; כי מלחמה היא עניין מלוכלך, והוא הכיר בכך שמדיניות "האדמה החרוכה" המיטה כאב וסבל בלתי נסבלים על האוכלוסייה הדרומית. אולם הוא גם הבין כי יש לעשות זאת מכיוון שזו הדרך היחידה לסיים את המלחמה באופן מוחלט.

קץ לסבל. בשלבים האחרונים של מלחמת העולם השנייה, החיים בגרמניה וביפן היו כה בלתי נסבלים עד כי האנשים בגרמניה וביפן רצו יותר מכל בסיום המלחמה ובשיבה לחיים נורמליים. כפי שהרברט מאייר (Meyer) – מי שהיה עוזר מיוחד לראש ה-CIA בממשל ריגן ומי שצפה מראש את התמוטטות ברה"מ – כתב בסוף נובמבר 2005: "לדעתן של אוכלוסיותיהן [של גרמניה ויפן], יהיה העתיד שלאחר המלחמה מפחיד ככל שיהיה, הוא חייב להיות טוב יותר מן המצב הנוכחי ואף ששתי המדינות חלקו כבוד לחייליהן הן לא תמכו בהם עוד".

האשליה של "מלחמה מוגבלת"

ל זה השתנה בתקופה שלאחר מלחמת העולם השנייה. עם התגלות הנשק הגרעיני, הגיעו תיאורטיקנים של לוחמה למסקנה כי מלחמה כוללת בין שתי מעצמות העל עלולה לגרום להשמדה הדדית. תפיסה זו של הרתעה היא שהובילה אסטרטגים צבאיים אמריקאים בתקופה שאחרי המלחמה לסגל את כללי המלחמה ההיסטוריים על-ידי השבתה לתחייה של התפיסה האנושית וההגיונית יותר לכאורה של לוחמה שנודעה לימים כ"מלחמה מוגבלת". תפיסת "המלחמה המוגבלת" הניחה כי אויבינו יחתרו להשגת יעדי המלחמה שלהם באותו אופן ובהתאם לאותם כללים של ניהול מלחמה שאנו נוקטים להשגת יעדינו. היא הניחה כי כל יעדי המלחמה נתונים, בשלב מסוים, לפשרה. אולם אסטרטגים של "מלחמה מוגבלת" לא הביאו בחשבון את התוצאות הכרוכות בעימות נגד אויבים הפועלים בהשראת הדת ומסרבים לשחק על פי כללי "המלחמה המוגבלת" שלנו; שאינם מקבלים אמנות בינלאומיות כשולטות בכללי ניהול המלחמה או היחס לשבויים (כגון אמנות ג'נבה); אויבים המשתמשים באזרחים כמגינים אנושיים, בילדים כפצצות אנושיות, ב"מות קדושים" כנשק טקטי; אויבים הבאים מתרבות ומערכת ערכים אחרת ומבקשים להרוס את אורח חיינו, לא פחות.

האשליה של ניהול "מלחמה מוגבלת" בסכסוך קיומי, עלתה לראשונה בתקופת ממשלו של טרומן בעימות עם צפון-קוריאה הקומוניסטית. כאשר מאז דזה דונג הודיע ליוסף סטאלין כי הוא פקד על חיילים סינים להיכנס לצפון קוריאה באוקטובר 1950, הוא היה מודאג שמא ארה"ב תפציץ את הערים הראשיות ואת מרכזי התעשייה בסין ותשתמש בצי שלה כדי לתקוף את אזורי החוף של סין. זאת מכיוון שלאור תוצאות מלחמת העולם השנייה, התפיסה הרווחת הייתה כי האסטרטגיה של הצבא האמריקאי עודנה מבוססת על "מלחמה כוללת" נגד אויב. אולם כאשר הסינים גירשו את כוחות האו"ם מצפון קוריאה, טרומן לא הסלים את המלחמה, אלא אימץ את היעד המוגבל של לחימה בדרום קוריאה, במקום להרוס את האויב בצפון.

החברה הערבית הולידה במודע תרבות של מוות בקרב ילדיה ובתוך החמא"ס והפת"ח. ולפי משפט ההיסטוריה, חברות כאלה, ללא יוצא מן הכלל, מכילות את זרעי ההרס שלהן

באורח דומה, בסוף מלחמת העולם השנייה, באפריל 1945, לא יכול היה בכיר נאצי כלשהו לעמוד על חורבות ברלין ולקרוא לבני עמו הגרמנים "להחזיק מעמד" עד שיובטח הניצחון הנאצי. כך גם נבצר מגנרל הידאקי טוג'ו (Tojo), מפקד הצבא הקיסרי היפני, לשכנע את עמו כי החורבן שהמיטו פצצות האטום שהוטלו על הירושימה ונגסאקי באוגוסט 1945 הוא רק "מפלה זמנית". היה זה ברור לעם הגרמני ולעם היפני כי המלחמה הסתיימה; כי החלומות על אימפריה יפנית גדולה יותר ועל רייך בן אלף שנים נגוזו, וכי ההשפלה של "כניעה ללא תנאים" – הקבלה של תבוסה לאומית שאין למעלה ממנה – היא האפשרות היחידה לשים

2. וכל זה נעשה מזהים יותר כי ממשלת ישראל נתנה התחייבות בלתי מוגבלת לדאוג ולהזין את אוכלוסיית עזה. מוריס אמיתי, מי שהיה ראש אייפא"ק (AIPAC), כתב לאחרונה: "נראה כי קיום רמת החיים של עזה הוא התחייבות ישראלית כבדת משקל. על בסיס יום-יומי כמעט, מפני צה"ל יסיכום פעילות הומניטרית". אחת הדוגמאות שאירעה לאחרונה: "במשך כל היום, הועבר הסיוע ההומניטרי כדלהלן מישראל אל תוך עזה דרך מעברי סופה וכרם שלום בתיאום עם משרד התיאום והקישור לאזור עזה – 569 טונות של מזון לחיות; 269 טונות ועוד 7 משאיות עמוסות של קמח, 22 טונות של קש; 187 טונות סוכר; 143 טונות של בננות ועוד 9 משאיות עמוסות פרי; 98 טונות מלח; 78 טון שמן לבישול; 28 טונות של חומץ; 12 טון אבקת חלב ועוד 300,000 ליטר חלב; 300,000 ק"ג שתילים (מלבד אספקה סדירה של דלק וחשמל). נוסף על כך, 480 טון גרעיני חיטה הועברו באמצעות מסוע ליד מעבר קרני". והוא ממשיך: "קשה לחשוב על תקדים בהיסטוריה שלפיו מדינה ריבונית מתחייבת לספק מימון, מזון, מים, חשמל ודלק לאזור שתושביו "בחרו באופן דמוקרטי" בהנהגה המחויבת במפורש למלחמה נגד אותה מדינה. במלחמת העולם השנייה לא הפצצנו את ברלין בניצולים וינאים אלא בפצצות תבערה".

כתוצאה מכך, הכוחות האמריקאים שקעו עד מהרה בבוץ בלי לראות סיום ברור של המלחמה. כאשר עלה אייזנהאואר לנשיאות, הוא הבין כי הצפון-קוריאנים מחויבים לכיבוש הדרום. לפיכך הוא שיגר להם מסר כי ככוונתו להסלים את המלחמה על-ידי שימוש בנשק גרעיני אם ימשיכו להתעקש על יעדיהם התוקפניים – הוא התכוון לכך – והם ידעו זאת. אייזנהאואר היה משוכנע כי אין תועלת ב"מלחמה מוגבלת", הגנתית, נגד אויב אידיאולוגי המחויב לכיבוש דרום-קוריא. מנקודת מבטו ובהתבסס על ניסיונו במלחמת העולם השנייה עם הנאצים, הוא הבין כי יש להתמודד לנוכח האתגר של הקומוניסטים הצפון-קוריאנים ממש כפי שאמריקה התמודדה לנוכח האתגר של גרמניה הנאצית המתפשטת התלויה בכיבוש. אייזנהאואר סבר כי על מלחמה כוללת יש להגיב במלחמה כוללת – או לפחות שזו תהיה הציפייה המציאותית של האויב. כלוחם, הוא העדיף את הדוקטרינה המבוססת על ההיסטוריה של "תגמול מסיבי" המבטיחה מלחמה כוללת על הצפון-קוריאנים אם ימשיכו בתוקפנותם. עם הופעת ממשל של קנדי השתנו הדברים. הנשיא קנדי ואנשי מדעי החברה שהיו האסטרטגים לענייני מלחמה שלו החליטו לשכתב את כללי המלחמה על-ידי ויתור על "תגמול מסיבי" והחלפתו באסטרטגיה צבאית אחרת שאותה כינו "תגובה גמישה". בכך נטש קנדי באופן מוחלט את החשיבה האסטרטגית שהובילה לניצחון במלחמת העולם השנייה. עומק השינוי בהלך הרוח היה כעומק תוצאותיו. האסטרטגים המדיניים והצבאיים של אמריקה החליטו כי גישתם החדשה לתוקפנות זרה תהיה שימוש בכוח מוגבל ומידתי לאיום. התפיסה של "תגובה גמישה" הניחה כי האויב (ועושי דברו) "יבינו את המסר" באמצעות "הסלמה הדרגתית". לרוע המזל, דוקטרינת "התגובה הגמישה" לא הביאה בחשבון כי הצפון וייטנאמים היו מחויבים אידיאולוגית (ובמקרה של איראן ועושי דברה במזרח התיכון – מחויבים תיאולוגית) לניצחון והיו מוכנים לשפוך דמים – תרתי משמע – ככל שידרש כדי לנצח את דרום וייטנאם. בעוד שהו צי' מין יצא לכבוש את דרום וייטנאם, הנשיאים קנדי וג'ונסון התייחסו למלחמה לא כסכסוך קיומי אלא כסכסוך מוגבל. כתוצאה מכך, חמש מאות אלף חיילים אמריקאים רותקו לעמדה הגנתית מבחינה אסטרטגית בדרום וייטנאם ללא חשיבה על הסתערות על האנוי או החרבתה. הו צי' מין פירש את התגובה האמריקאית המוגבלת כהיעדר נכונות מצד ההנהגה האמריקאית לשאת באבדות בנפש תוך כדי חתירה להשגת האינטרסים האסטרטגיים הלאומיים שלה. לאחר שהתברר לו כי אמריקה לא תשתמש במלוא עוצמתה הצבאית כדי להחריב את צפון וייטנאם ואת המשטר הקומוניסטי השולט בה, החלו הצפון וייטנאמים לשים לעצמם למטרה את נכונותם של האמריקאים להילחם והמשיכו במלחמה ביתר שאת. על-ידי הימנעותם של האמריקאים מאיום על המשך קיומה של הממשלה הקומוניסטית בצפון וייטנאם, ומהרס

הצפון אם יהיה צורך בכך, יכולים היו מנהיגי צפון וייטנאם למשוך את המלחמה עד לשבירת הרצון ורוח הלחימה של אמריקה (בדומה למתרחש כיום במלחמה בעיראק ובדומה למה שערביי ישי"ע שואפים להשיג מישראל). כפי שמציין סנודגראס (Snodgrass) בכישרון: "לאמתו של דבר, לא התקשורת או האופוזיציה הפוליטית הם ש"הפסידו במלחמה (בווייטנאם)", כפי שטוענים לעיתים.

המנהיגות הפוליטית והצבאית של ארה"ב היא שהייתה הססנית מדי... מכדי שיהיו מנהיגים מצליחים בעת מלחמה והעיוורון בגלל ביטחונם העצמי המופרז מנע מהם להבין כי חוסר הסימטריה הבלתי אפשרי בין יעדיהם של הצדדים הלוחמים (כלומר, צד אחד לוחם מלחמה מוגבלת).

האשליה של ניהול "מלחמה מוגבלת" בסכסוך קיומי, עלתה לראשונה בתקופת ממשלו של טרומן בעימות עם צפון-קוריאנה הקומוניסטית. אותה אסטרטגיה כושלת של "מלחמה מוגבלת" מלווה את דוקטרינת המלחמה האמריקאית מאז ועד היום. ארה"ב מבטיחה תבוסה נוספת בעיראק ואין ביכולתה לשנות זאת, כל עוד איראן והחברה האיראנית נשלטות על-ידי המולות

ואילו הצד השני מנהל מלחמת כיבוש הבטיחה כי המלחמה המוגבלת של אמריקה הייתה אסטרטגיה של תבוסה בטוחה בווייטנאם". רצונה של אמריקה לנהל מלחמה גווע בהדרגה בגלל התעמולה מבית נגד המלחמה אשר ניזונה מן הכשל האסטרטגי הצבאי. ארה"ב החליפה את האסטרטגיה הצבאית, השפויה מבחינה היסטורית, של תגמול מסיבי באסטרטגיה צבאית הגנתית ומוגבלת באופייה, שאינה מסוגלת להוביל לניצחון בווייטנאם. אותה אסטרטגיה כושלת של "מלחמה מוגבלת" מלווה את דוקטרינת המלחמה האמריקאית מאז ועד היום. במשך משבר השגרירות האמריקאית באיראן, האיאתוללה ראהוללה חיזימיני גילה כי אין בו כל פחד מאמריקה ושלושה ימים לאחר ההשתלטות על השגרירות אמר לחסידיו: "הנוער שלנו יכול להיות סמוך ובטוח כי אמריקה אינה יכולה לעשות דבר... אמריקה חסרת אונים מכדי להתערב באופן צבאי כאן. אילו היה ביכולתם להתערב הם היו מצילים את

בגבול הגרמני לאחר שחרור צרפת, ולהתחיל בשיקום, תוך השארת היטלר והנאצים בשלטון. אילו הייתה ארה"ב עושה כן, יש להניח כי הנאצים היו מחלישים את כוחן ואת רוחן של בעלות הברית בצרפת, בדיוק כפי שאיראן וסוריה עושות עתה בעיראק וכפי שערביי ישיע מבקשים לעשות בישראל. בכישלון להכיר בנחיצות של ניצחון על אויביה תחילה, ארה"ב מבטיחה תבוסה נוספת בעיראק ושום הגדלה של מספר החיילים אין ביכולתה לשנות זאת, כל עוד איראן והחברה האיראנית נשלטות על-ידי המולות.

להבין את האויב

4 באוקטובר 2007 צעדו רבבות איראנים ברחובות טהרן וקראו: "מוות לישראל" ו"מוות לארצות הברית". הפגנות כגון זו מהדהדות בכל רחבי הארץ. במשך שלושים שנה, המולות האיראנים וכוחות משמר המהפכה האסלאמית שלהם מתחמקים מעונש על רצח ומייצאים את המהפכה שלהם לכל רחבי המזרח התיכון והעולם על גבם של טרוריסטים - ואמריקה כשלה בכל ניסיון (מלבד מלחמה כוללת) לעצור בעדם. עתה, האיראנים עומדים על סף פיתוח מגן גרעיני אשר תחתיו ייצאו את "מסע הצלב" האסלאמי הכל-עולמי שלהם. הבעיה היא כי רוב האמריקאים (ולדעתי גם ישראלים רבים) אינם מבינים עדיין את הלך הרוח של אויבינו המשותפים. אנו נוטים לחשוב שהכל דיבורים - שהאיראנים אינם מתכוונים לכל השטויות אודות החילופות, השבת אנדלוסיה, אימאמים נסתרים ויצירת תוהו ובוהו גרעיני הנחוץ לבואו של הקרב האחרון בין בני-אור לבני-חושך - ולכן אנו מנוצחים במלחמה נגדם.

פשוט מאד, אנו מאמינים למה שאנו רואים ואילו יריבינו האסלאמיים (איראן, חיזבאללה, חמא"ס ואל-קאעידה במיוחד) רואים את מה שהם מאמינים - והם מאמינים בהיותם בלתי מנוצחים. מאחר שגן העדן מושך אותם, הם מסוכנים הרבה יותר מכיוון שבעוד אנו מעריכים את קדושת החיים, הם מעריכים את "יתרונות" החיים שלאחר המוות ואינם פוחדים מן המוות (כפי שאנו מכירים אותו). למעשה, הם מקדמים אותו בברכה. דבר זה עושה אותם לאויב מטיל אימה ומעניק להם יתרון פסיכולוגי וטקטי עלינו, והם יודעים זאת, ולכן העימות הוא בלתי נמנע. אפשר שאחמדניג'אד הוא פסיכופאת, אולם הוא פסיכופאת בעל חזון. ארה"ב מניחה תמיד כי היא המדינה היחידה בעלת חזונות גדולים כמו שלום, דמוקרטיזציה, יוזמה חופשית וגלובליזציה. אבל לאיראן ולעושי דברה יש "חזון גדול" משלהם והגדול מכולם אומר להם כי אמריקה וישראל גם יחד יהיו לעולם אויבי משטרים, תרבותם ודתם וכי הניצחון על שתיהן מובטח מכיוון שכך נגזר מראש על-ידי אללה. חזונם הוא להשפיל

השאה". בהתייחסו לאמריקה כמי שמתנהגת כ"תרנגולת ללא ראש", ציווה חיזמיני כי הסיסמא "מוות לאמריקה" תיכתב על גבי כל הבניינים וכלי הרכב הרשמיים. דגל ארה"ב צויר על מרצפות בכניסות לנמלי תעופה, לתחנות רכבת, למשרדי ממשלה, למפעלים, לבתי ספר, בתי מלון ושווקים, כדי שיהיה מדרך לרגלי המאמינים בכל יום. קרטרי הסתפק בהטלת עיצומים דיפלומטיים וכלכליים בלתי יעילים שכללו אמברגו על נפט איראני וניתוק היחסים הדיפלומטיים. הוא דחה הצעות לפלוש לאיראן או להפציץ את נכסיה הצבאיים העיקריים של איראן או את בנייני הממשלה העיקריים שלה ואפילו לתפוס את מתקני הנפט שלה. הססנותו תגרום למותם של אלפי אמריקאים בעשורים הבאים.

הנשיא קלינטון המשיך אף הוא בדוקטרינת "המלחמה המוגבלת" גם כאשר אמריקאים נקצרו על-ידי טרוריסטים מניו-יורק ועד חובאר ודאר-א-סלאם. הוא שיגר טילי שיוט כדי לפוצץ אוהלים ריקים במדבר האפגאני ומפעלי תרופות בסודן, חתם הסכמים עם דיקטטוריים בהתבסס על אמונה כי איכשהו אמריקה תהיה "בטוחה"; הוא פגם ביעילותם של שירותי המודיעין האמריקאים בשם חירויות האזרח ו"דיבידנד השלום" המשוער הנובע מנפילת ברית המועצות; הוא צימק את הצבא האמריקאי בשם הכלכלה ובחר להשתמש בבתי המשפט כשדה הקרב שלו במקום להילחם בטרוריסטים ולהביא את המלחמה אליהם ואל פטרונים.

**אם אנו רוצים לנצח במה שאנו
מכנים "המלחמה העולמית בטרוריים
האסלאמי", משימתנו חייבת להיות
השמדת החזון האסלאמי לעתיד לבוא
לפני שישמיד אותנו**

אותה דוקטרינת מלחמה הגנתית כושלת שולטת כיום בעיראק. למרות הדיבורים, האסטרטגיה של צבא ארה"ב אינה מותאמת לניצחון על אויביו (איראן, סוריה ועושי דברן הטרוריסטים במזרח התיכון) המחויבים לכיבוש עיראק ולהפצת הדעווה (ההלכה) האסלאמית הקיצונית בכל רחבי האזור. הטרוריים העיראקי ממומן ונתמך על-ידי איראן, ומקבל סיוע מסוריה אשר נכנסה עמנו לסכסוך בקנה מידה כל-עולמי, אולם בשונה מן האסטרטגיה הבדוקה והמנוסה שהביאה לניצחון במלחמת העולם השנייה, ארה"ב הגבילה את יעדי המלחמה שלה לייצוב, דמוקרטיזציה ושיקום של עיראק לפני שניצחה את מי שנחושבים להכשיל את המאמץ האמריקאי שם. במשך מלחמת העולם השנייה לא היה עולה על הדעת לעצור

מסקנות

איש ממבקשי הניצחון המוחלט במלחמת העולם השנייה לא דיבר על "הפסקת אש" או על "הסדר" עם יפן או גרמניה כפי שאנו עושים עתה עם חמא"ס, פת"ח, הגי'האד האסלאמי, חיזבאללה, סוריה או איראן. איש לא חשב כי יש הגיון להסתפק ב"פירוק נשק" או ב"השפלה" של הצבא הגרמני או לשקם את צרפת ולעצור בגבול צרפת-גרמניה ולהשאיר את הנאצים בשלטון בגרמניה כדי שיוכלו להפיץ את מלחמתם החתרנית בקרב מדינות אחרות – כפי שעושות עתה סוריה ואיראן באמצעות שלוחיהן בעיראק, בלבנון ובחבלי יש"ע. אולי לכן מתייחסים האמריקאים אל ותיקי מלחמת העולם השנייה כ"הדור הנפלא ביותר". מלחמת העולם השנייה הייתה המלחמה הגדולה האחרונה שבה השיגה אמריקה ניצחון מוחלט. לרוע המזל, כל עוד ארה"ב וישראל תמשכנה להגדיר את מלחמתן נגד הפשיזם האסלאמי במונחים שאינם ניצחון, וכל עוד שתיהן ממשיכות לנהל מלחמות במונחים מוגבלים והגנתיים מבלי להכיר בכך שהן מנהלות סכסוך קיומי עם אויבים המסורים למלחמה כוללת, נגזר על שתיהן לחול תבוסה. עם זאת, למותר לציין את ההבדל הקטלני בין "תבוסה ישראלית" הכרוך בחורבן כפשוטו, לבין "תבוסה אמריקנית".

המזרח התיכון לעולם לא יגיע ליציבות עד אשר ינוצח הנאציזם האסלאמי, והוא מתחיל ונגמר באיראן, סוריה, חמא"ס וחיזבאללה. יש להשיב ליושנה את "הילת הבלתי מנוצחים" שאבדה בעקבות מלחמת לבנון השנייה. אם ארצות הברית וישראל משגרות מסר שלדעתן מחיר החתירה להשגת ניצחון מוחלט ושלם הוא יקר מדי, האם אפשר להאשים את תומכי הפשיזם האסלאמי בהסקת המסקנה כי וושינגטון וירושלים אינן מעוניינות לשלם את מחיר ההימנעות מתבוסה? וינסטון צ'רצ'יל כתב פעם כי אמריקה (ולדעתי גם ישראל) תעשה תמיד את הדבר הנכון אבל רק לאחר שמיצתה את כל החלופות האחרות (דהיינו: דו-שיח, משא ומתן, התקשרות, הסדרים, הפסקות אש, פיוס, פיקוחים, נסיגות, תוכניות שלום, דיפלומטיה, ויתורים, עיצומים, הכלה וועידות שלום בינלאומיות). נראה לך, כי לארה"ב ולישראל אולו החלופות. זו אמירה עגומה על זמננו, כי ישראל וארה"ב תיאלצנה להיכנס למלחמה שבה ניצחון על אויביהן יהיה הברירה הסופית והפחות נעימה, אך היחידה היעילה כדי להשיב על כנם את השלום והיציבות לאזור זה של העולם – לפחות לעתיד הנראה לעין. מוטב לישראל ללמוד משיגאותיה של ארה"ב בעבר ובהווה, ולו רק מכיוון שכל תוצאה, שהיא פחות מניצחון מוחלט תהיה חסרת משמעות. ■

את "השטן הגדול" – אמריקה, להשמיד את "השטן הקטן" – ישראל, ולגרש את התרבות, הערכים וההשפעה המערביים מן המזרח התיכון.

לגבי אחמדינג'אד, איסמעיל האנייה ושיחי' חסאן נסראללה, חלפה שליטת המערב והאסלאם מוכן לנצח במלחמה הבאה. מאחר שחתירתה של איראן לאמל"ח גרעיניים נעשית בשם האסלאם ובשם אלה, הרי שהיא לגיטימית מיסודה. לגבי אחמדינג'אד, הסירוב לאפשר לאיראן לחתור לנשק גרעיני כמוהו כהתקפה על אלוהים. סוף פסוק. חזון גדול זה הוא המניע את הגי'האד שלו נגדנו. למעשה, כל צעד שעושה איראן מיועד לסלק את ההשפעה האמריקאית מן האזור וכל אימת שאמריקה וישראל מושפלות, מותקפות או נאלצות לסגת או לוותר, מתחזק אותו חזון. בקצרה, התומכים האיראנים, ה"פלשתינים" והלבנונים אינם מעוניינים בחזוננו אודות "מזרח תיכון חדש". יש להם חזון משלהם והוא להביס אותנו ולתפוס את מקומנו. אותו חזון יגיע לקצו (כפי שתם החזון הנאצי וחזון הקונפדרציה לפניו) רק כאשר החברות שלהן תיאלצנה – קרוב לוודאי כי בעקבות החורבן שתמיט עליהן מלחמה – להסיק כי סר חינו של חזון הכיבוש האסלאמי שלהם בעיני אלה. פשוט מאד, אם אנו רוצים לנצח במה שאנו מכנים "המלחמה העולמית בטרוויזם האסלאמי", משימתנו חייבת להיות השמדת החזון האסלאמי לעתיד לבוא לפני שישמיד אותנו. רק כך תתאפשר התפתחות הדרגתית של רנסנס אסלאמי.

אם הציבור האמריקאי התעייף מן המלחמה בעיראק, הרי זה מכיוון שהאמריקאי הממוצע אינו יכול עוד לקבל ויכוח לאומי בסוגיה כיצד לנצח במלחמה עקרה המבוססת על אסטרטגיה הגנתית לקויה. האמריקאים רוצים ניצחון והדרך לניצחון זה עוברת דרך טהרן ודמשק. הרס היכולות הגרעיניות של איראן, הפלת המשטר האסלאמי וניצחון על כל ההיבטים של המהפכה האסלאמית הם חיוניים בהחלט אם רוצים לנצח במלחמה הגדולה יותר נגד הפשיזם האסלאמי. על אויביה של אמריקה להיות משוכנעים כי מחיר החתירה לכיבוש כל העולם אינו בהישג ידם. איראן ממשיכה לספק כסף, תמיכה ותחמושת קטלנית לקבוצות שיעיות בכל רחבי המזרח התיכון. עוצמתה האזורית ההולכת וגוברת מאיימת על היציבות האזורית. היא מאמנת אלפי "מתנדבים למות קדושים" באיראן, בלבנון, בעזה, בגדה המערבית ובסוריה כדי להפיץ את "מסע הצלב" האסלאמי על פני העולם, והצלחתה מבוססת על האמונה כי אמריקה וישראל גם יחד נמצאות בנסיגה אסטרטגית.